

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Šalomounové a soudců Mgr. Jitky Lukešové a Mgr. Martina Šebka ve věci

žalobců:

a) akademický sochař I. T., narozený dne [redacted]
bytem [redacted]

b) J. T., narozená dne [redacted]
bytem [redacted]

oba zastoupeni advokátem JUDr. Tomášem Havlem
sídlem Martinská 608/8, 301 00 Plzeň

proti

žalované:

První developerská s.r.o., IČO 26373220
sídlem Klatovská třída 3009/54a, 301 00 Plzeň - Jižní Předměstí
zastoupená advokátem Mgr. Radkem Chaloupkou
sídlem Bedřicha Smetany 167/2, 301 00 Plzeň

o žalobě z rušené držby,

o odvolání žalované proti usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 23. 4. 2019, č. j. 38 C 158/2019-24, a proti usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 13. 5. 2019, č. j. 38 C 158/2019-33,

takto:

Usnesení soudu prvního stupně ze dne 23. 4. 2019, č. j. 38 C 158/2019-24, a usnesení soudu prvního stupně ze dne 13. 5. 2019, č. j. 38 C 158/2019-33, se zrušují a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Okresní soud Plzeň-město usnesením ze dne 23. 4. 2019, č. j. 38 C 158/2019-24, uložil žalované povinnost držet se rušení držby žalobců prováděním (zhotovení) stavby bytového domu – budovy na pozemku žalovaného p. č. [redacted], k. ú. [redacted], a to až do okamžiku, kdy bude obnovený předchozí stav a současně žalovanému uložil obnovit předchozí stav, tedy opravit (zhotovit novou) štitovou zeď budovy, která je součástí pozemku žalobců p. č. [redacted], v k. ú. [redacted] (výrok 1.), a dále žalované uložil povinnost ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto usnesení uhradit žalobcům k rukám jejich právního zástupce JUDr. Tomáše Havla, advokáta, plnou náhradu nákladů řízení ve výši 13 228 Kč (výrok 2.).
2. Okresní soud Plzeň-město dále usnesením ze dne 13. 5. 2019, č. j. 38 C 158/2019-33, opravil usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 23. 4. 2019, č. j. 38 C 158/2019-24, ve výrokové části pod bodem 1. tak, že se chybně uvedený text ve znění: „Žalovaný je povinen zdržet se rušení držby žalobců prováděním (zhotovení) stavby bytového domu – budovy na pozemku žalovaného p. č. [redacted], k. ú. [redacted], a to až do okamžiku, kdy bude obnovený předchozí stav a současně se žalovanému ukládá obnovit předchozí stav, tedy opravit (zhotovit novou) štitovou zeď budovy,

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Mertlová.

kteřá je součástí pozemku žalobců p. č. ■■■■■, v k. ú. ■■■■■“ nahrazuje takto: „Žalovaný je povinen zdržet se rušení držby žalobců prováděním (zhotovení) stavby bytového domu – budovy na pozemku žalovaného p. č. ■■■■■, k. ú. ■■■■■, a to až do okamžiku, kdy bude obnovený předchozí stav a současně se žalovanému ukládá obnovit do 15 dnů od doručení tohoto usnesení předchozí stav, tedy opravit (zhotovit novou) štitovou zeď budovy, která je součástí pozemku žalobců p. č. ■■■■■, v k. ú. ■■■■■.

3. Proti oběma těmto usnesením podala si žalovaná včasné odvolání, ve kterém soudu prvního stupně vytkla nesprávný procesní postup, který předcházela vydání napadeného usnesení, a uplatnila odvolací důvody uvedené v § 205 odst. 2 písm. c), d), e), f) a g) o. s. ř. Jde-li o nesprávný procesní postup soudu prvního stupně, pak žalovaná namítla, že soud prvního stupně řízení nesprávně podřadil pod ust. § 177 odst. 1 o. s. ř. coby řízení o ochranu rušené držby, kde soud rozhoduje do 15 dnů od zahájení řízení, aniž by bylo třeba nařizovat jednání, ačkoli se dle přesvědčení žalované správně jedná o řízení vedené ve smyslu ust. § 177 odst. 2 o. s. ř., neboť žalobci se v posuzované věci domáhají jako vlastníci sousední stavby zákazu provádění dalších stavebních prací ze strany žalované, a měl tak dle názoru žalované ve věci nařídít jednání a k tomuto jednání řádně předvolat žalovanou. Pokud se tak nestalo, zatížil soud prvního stupně dle žalované řízení zásadní procesní vadou a upřel tak žalované její ústavní právo být v rámci řízení slyšena jako procesní strana u soudu. Již jen z toho důvodu mělo by být dle přesvědčení žalované napadené usnesení soudu prvního stupně zrušeno.
4. Dále žalovaná soudu prvního stupně vytkla, že výrok jeho usnesení je neurčitý, neboť z něj jasně nevyplývá, k čemu vlastně přesně žalovanou zavazuje. Samo o sobě je dle žalované nejasné už to, pokud soud přikazuje žalované zdržet se rušení držby žalobců „prováděním (zhotovení) stavby bytového domu – budovy na pozemku žalované p. č. ■■■■■ v k. ú. ■■■■■“, dále není zřejmé, pokud je tento příkaz soudu limitován (až do okamžiku, kdy bude obnoven předchozí stav), o jakém „obnovení předchozího stavu“ soud prvního stupně uvažuje, zda tedy snad má dojít k odstranění stavby žalobců, ke zbourání a nové výstavbě štitové zdi budovy žalobců nebo snad k úplně něčemu jinému s tím, že současně není vůbec zřejmé, zda má žalovaná předmětnou zeď žalobců „opravit“ nebo zda má „zhotovit novou“, pokud soud prvního stupně žalované ukládá „obnovit předchozí stav, tedy opravit (zhotovit novou) štitovou zeď budovy ...“. Dle žalované je takové rozhodnutí neurčité a v důsledku toho rovněž nevykonatelné. Vzhledem k tomu, že soud prvního stupně tento výrok plně převzal z navrženého žalobního petitu žalobců, tedy žalobci sami formulovali svůj žalobní petit dle žalované neurčitě a nejasně, bylo dle žalované namístě, aby byli ze strany soudu vyzváni k jeho úpravě, což se však podle obsahu spisu nestalo, resp. měl soud bez dalšího přistoupit k zamítnutí podané žaloby s ohledem na charakter daného řízení. Rovněž toto procesní pochybení soudu prvního stupně v souvislosti s převzetím neurčitého a nejasného žalobního návrhu do výroku jeho usnesení by dle žalované mělo být důvodem pro zrušení usnesení soudu prvního stupně.
5. Žalovaná dále namítla rovněž to, že napadené usnesení soudu prvního stupně je v rozporu s hmotným právem, neboť soud prvního stupně náležitě nezkoumal předpoklady dané v ust. § 1004 odst. 1 o. z. pro možnost podané žalobě vyhovět, tedy se nezabýval tím, zda žalobci ve správním řízení, jehož byli účastníky, uplatnili své námitky k žádosti o povolení stavby žalované, byť sami žalobci k žalobnímu návrhu předložili mimo jiné také rozhodnutí o povolení stavby, tedy rozhodnutí vydané Úřadem městského obvodu Plzeň 2 – Slovany, odborem stavebně-správním – stavební úřad, ze dne 2. 12. 2009 pod sp. zn. SÚ/02113/09/DaZc. Žalobci přitom vystupovali v tomto řízení jako jeho účastníci a žádné návrhy a námitky podle obsahu tohoto rozhodnutí neuplatnili. Dle žalované je tedy již z této listiny zřejmé, že výše citovaná hmotněprávní podmínka naplněna nebyla, a tedy žalobci podaný návrh měl být soudem prvního stupně bez dalšího zamítnut.
6. Žalovaná rovněž vytkla soudu prvního stupně nesprávné zjištění skutkového stavu, pokud se tento pouze spokojil s prostými tvrzeními žalobců, podloženými značně pochybným vyjádřením statika,

a aniž by dal možnost vyjádřit se k věci žalované, vzal za prokázané, že držba žalobců k stavbě jejich budovy je ohrožena. V té souvislosti žalovaná citovala z odůvodnění napadeného usnesení soudu prvního stupně a k odbornému posouzení poškození štitové zdi objektu žalobců předložila stanovisko Ing. V. S., autorizovaného inženýra pro statiku a dynamiku staveb ze společnosti STA-CON s.r.o., ze kterého dle přesvědčení žalované vyplývá, že požadavek žalobců na zastavení stavebních prací ze strany žalované je nedůvodný a svoji podstatou šikanozní. V té souvislosti žalovaná poukázala rovněž na odborné vyjádření společnosti TORION, projekční kancelář, s.r.o., předložené žalobci, ve kterém se hovoří v rámci návrhu opatření o „zastavení betonáže přilehlé stěny“, nikoli však o zastavení stavby jako celku s tím, že betonáž přilehlé stěny byla již dávno provedena, a to ještě před vydáním odvoláním napadeného usnesení. Není pak dle žalované pravdou, že by zde existovala hrozba dalšího poškozování štitové zdi budovy ve vlastnictví žalobců, případně hrozilo její zřícení, neboť předmětná štitová zeď je minimálně od poloviny března 2019 stabilní a k žádným jejím pohybům již nedochází. Dle žalované jde tedy v případě poškození štitové zdi budovy žalobců pouze o závadu estetickou, kterou je připravena na vlastní náklady neprodleně odstranit. V žádném případě však dle žalované nejde o stav, kdy by bylo namístě poskytnout žalobcům soudní ochranu v rámci řízení dle § 176 a násl. o. s. ř. a uložit žalované povinnost k zastavení stavebních prací.

7. Ve vztahu k opravnému usnesení vydanému soudem prvního stupně, kterým soud prvního stupně doplnil do výroku 1. lhůtu k plnění, žalovaná uvedla, že postup soudu je třeba považovat za zarážející, pokud v původním znění výroku usnesení lhůtu k plnění neuvedl, a následně po jedenácti dnech od jeho doručení takovou lhůtu opravným usnesením doplnil. Z uvedeného důvodu proto žalovaná odvolání směřovala současně také do opravného usnesení soudu prvního stupně.
8. Žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud napadené usnesení soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, případně aby napadené usnesení soudu prvního stupně změnil tak, že návrh žalobců v plné rozsahu zamítne a žalované přizná právo na náhradu nákladů řízení před odvolacím soudem.
9. Žalobci ve svém vyjádření k podanému odvolání uvedli, že usnesení Okresního soudu Plzeň město ze dne 23. 4. 2019, č. j. 38 C 158/2019-24, ve znění usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 13. 5. 2019, č. j. 38 C 158/2013-33, považují za věcně správné a řádně odůvodněné. Dle přesvědčení žalobců sama žalovaná ve svém odvolání doznala, že svým jednáním skutečně držbu žalobců ruší, pokud v e-mailové zprávě generálního projektanta žalované ze dne 6. 5. 2019 adresované žalobcům bylo uvedeno, že stavební porucha (štitové zdi budovy ve vlastnictví žalobců) byla zapříčiněna betonáží objektu žalované, a proto je dle žalobců namístě ochrana práv žalobců, kterou jim soud prvního stupně poskytl. Žalobci dále poukázali na odborné posouzení společnosti TORION, projekční kancelář, s.r.o., s tím, že jejich cílem není zastavit výstavbu bytového domu žalovanou, ale obnovit předchozí stav předmětné zdi v objektu v jejich vlastnictví, tedy takový stav, kdy předmětná štitová zeď bude stabilní a bez prasklin. Dále žalobci popsali, jakým způsobem dle jejich přesvědčení přichází obnovení předešlého stavu v úvahu s tím, že rozhodně nelze považovat za dostatečné opatření, které navrhuje žalovaná prostřednictvím generálního projektanta stavby žalované. Za nesprávnou označili žalobci rovněž argumentaci žalované v souvislosti s neuplatněním námitek v rámci stavebního řízení týkajícího se předmětné stavby žalované, neboť neuplatnění námitek proti stavbě jako takové nemůže jim dle jejich přesvědčení odejmout právo se domáhat ochrany svých práv v civilním řízení, především pak v případě, kdy v důsledku výstavby budovy bytového domu žalovanou reálně hrozí destrukce celé zdi, a je tedy stále rušena jejich držba. Současně namítli, že v projektové dokumentaci předložené žalovanou ve stavebním řízení nebyl uveden přesný popis provedení stavby, včetně popisu technologických postupů, a tudíž žalobci v průběhu stavebního řízení nevěděli ani vědět nemohli, jakým způsobem bude výstavba předmětného objektu žalovanou provedena, a proto ani nemohli uplatnit žádné námitky. Nadto dle žalobců skutečnosti uváděné žalovanou v odvolání

nasvědčují tomu, že žalovaná stavební postup uvedený v dokumentaci k provádění stavby nedodržela, neboť jí uváděný způsob betonáže po částech je technicky nepřípustný. Dále žalobci poukázali také na znění ust. § 10 vyhlášky č. 268/2006 Sb. Závěrem pak žalobci uvedli, že jejich návrh na ochranu rušené držby nelze považovat za šikanozní, pokud žalovaná způsobila porušení štitové zdi v objektu ve vlastnictví žalobců, sama se k tomuto poškození doznala a poškození zdi je takového rozsahu, že hrozí její možné zřícení. V té souvislosti ještě poukázali na to, že žádné z omezujících opatření dosud neučinili, ačkoli žalované již uplynula patnáctidenní lhůta k dobrovolnému splnění její povinnosti, a snaží se dát žalované prostor pro uvedení věci v předešlý stav. Na rozdíl od žalované mají tedy žalobci za to, že všechny podmínky dané v ust. § 176 a násl. o. s. ř. pro vydání usnesení, kterým je žalobcům poskytnuta ochrana rušené držby, byly splněny. Žalobci tedy navrhli, aby odvolací soud napadené usnesení soudu prvního stupně, č. j. 38 C 158/2019-24, ve znění usnesení č. j. 38 C 158/2019-33, jako věcně správně potvrdil a přiznal jim právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

10. Na podkladě včasného odvolání žalované přezkoumal odvolací soud napadená usnesení soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo, postupem dle ust. § 212 a násl. o. s. ř., přihlédl k obsahu odvolání žalované a vyjádření žalobců k němu, a aniž by musel nařizovat jednání, jak mu to umožňuje ust. § 214 odst. 2 písm. d) o. s. ř., dospěl k závěru, že zde nejsou splněny podmínky ani pro změnu a ani pro potvrzení napadených usnesení soudu prvního stupně.
11. V posuzované věci žalobci dne 16. 4. 2019 uplatnili u Okresního soudu Plzeň-město žalobu o ochranu rušené držby, kterou se domáhali uložení povinnosti žalované zdržet se rušení držby žalobců prováděním (zhotovení) stavby bytového domu – budovy na pozemku žalované p. č. ■■■■■, k. ú. ■■■■■, a to až do okamžiku, kdy bude obnovený předchozí stav, a současně žalované uloženo obnovit předchozí stav, tedy opravit (zhotovit novou) štitovou zeď budovy, která je součástí pozemku žalobců p. č. ■■■■■, k. ú. ■■■■■. Žalobu přitom žalobci odůvodnili tak, jak je reprodukováno v usnesení soudu prvního stupně ze dne 23. 4. 2019, č. j. 38 C 158/2019-24. K žalobě žalobci připojili ty listinné důkazy, z nichž soud prvního stupně při vydání napadeného usnesení ze dne 23. 4. 2019 vycházel. Soud prvního stupně, aniž by podanou žalobu doručil žalované a aniž by ve věci nařídil jednání, ve věci rozhodl napadeným usnesením ze dne 23. 4. 2019, kterým podané žalobě vyhověl v tom znění, ve kterém bylo vydání rozhodnutí soudem ze strany žalobců požadováno. Soud prvního stupně přitom postupoval dle ust. § 177 odst. 1 o. s. ř. a dle ust. § 1003, 1008 odst. 1 a 1018 o. z., přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla ze strany žalobců podána včas, tedy ve lhůtě uvedené v ust. § 1008 odst. 1 o. z., dále dospěl k závěru, že z předložených listinných důkazů vyplývají veškerá skutková tvrzení žalobců, tedy že v důsledku výstavby bytového domu žalovanou došlo k poškození budovy žalobců spočívajícímu ve výrazných trhlinách ve zdi, tedy odtržení zdiva, které je již posunuto, a došlo k jeho vyboulení na několika místech, přičemž hrozí bezprostředně celková ztráta stability a únosnosti štitové zdi, a tedy není možné vyloučit ani její nenadálý kolaps a následné zřícení i přilehlých konstrukcí. Soud prvního stupně tedy uzavřel, že žalovaná svojí stavbou ohrozila stavbu žalobců, když pravděpodobně neprovedla dostatečná opatření na upevnění stavby, v důsledku čehož došlo k narušení stability stavby žalobců. Nálezací soud tedy podané žalobě vyhověl, aby bylo předejito vzniku dalších škod, jejichž vznik je v případě, že žalovaná bude pokračovat ve výstavbě domu, dle soudu prvního stupně vysoký. Dále v odůvodnění tohoto usnesení uvedl, že žalované stanovil lhůtu k plnění 15 dnů od doručení napadeného usnesení s ohledem na charakter uložené povinnosti. Žalobcům také přiznal plnou náhradu nákladů řízení ve smyslu ust. 142 odst. 1 o. s. ř. Dále soud prvního stupně usnesením ze dne 13. 5. 2019, č. j. 38 C 158/2019-33, své usnesení ze dne 23. 4. 2019 opravil postupem dle ust. § 164 o. s. ř. doplněním lhůty k plnění ke splnění povinnosti žalované obnovit předchozí stav.
12. Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl odvolací soud k závěru, že je třeba přisvědčit žalované v tom směru, že soud prvního stupně před vydáním napadeného usnesení ze dne 23. 4. 2019 nepostupoval správně, pokud žalovanou vůbec s podanou žalobou neseznámil (žaloba

podle obsahu spisu nebyla žalované vůbec ze strany soudu prvního stupně doručena), nedal jí možnost se k podané žalobě vyjádřit a uplatnit svoji obranu a o žalobě uplatněné žalobci rozhodl bez nařízení jednání, ačkoli dle přesvědčení odvolacího soudu ve shodě s názorem žalované bylo v dané věci třeba jednání nařídit.

13. Soud prvního stupně tedy při vydání rozhodnutí o podané žalobě z rušené držby postupoval tak, jakoby nařizoval předběžné opatření, v případě kterého ust. § 75c odst. 3 o. s. ř. skutečně stanoví, že je o něm rozhodováno bez slyšení účastníků, ačkoli se v posuzované věci o nařízení předběžného opatření nejednalo a ust. § 176 a násl. o. s. ř. upravující řízení o žalobě z rušené držby obdobné ustanovení ohledně možnosti rozhodnout o návrhu bez slyšení účastníků nemá. Nestanoví-li žádné ustanovení občanského soudního řádu, že by v případě žaloby z rušené držby mohlo být rozhodováno bez slyšení účastníků, je třeba respektovat právo účastníků na spravedlivý proces, a umožnit žalovanému před vydáním rozhodnutí uplatnit svá práva a svoji obranu. Zejména je tedy nutné v souladu s ust. § 79 odst. 3 o. s. ř. podanou žalobu doručit žalovanému do vlastních rukou a umožnit mu se k věci vyjádřit, a to i k důkazům předloženým protistranou, a navrhnout vlastní důkazy k prokázání svých tvrzení. Takto však soud prvního stupně nepostupoval a svým nesprávným postupem žalované uplatnění jejích procesních práv v řízení před soudem prvního stupně zcela odepřel.
14. V posuzované věci měl okresní soud dle odvolacího soudu nařídit k projednání podané žaloby také jednání, neboť i v řízení o žalobě z rušené držby připadá vydání rozhodnutí bez nařízení jednání do úvahy spíše výjimečně, a to dle názoru odvolacího soudu jen v případech uvedených v ust. § 177 odst. 1 o. s. ř. Naproti tomu v případě, domáhá-li se žalobce zákazu provádění nebo odstraňování stavby z důvodů, že může být provedením nebo odstraněním stavby ohrožen nebo omezeno jeho vlastnické právo, jak je tomu dle odvolacího soudu také v posuzovaném případě, tedy v případech uvedených v ust. § 177 odst. 2 o. s. ř., mělo by být dle přesvědčení odvolacího soudu ve shodě s názorem žalované jednání, až na výjimku zakotvenou v ust. § 115a o. s. ř., nařízeno, neboť ust. § 177 odst. 2 o. s. ř. na rozdíl od ust. § 177 odst. 1 o. s. ř. nestanoví, že by jednání nebylo třeba nařizovat, a oproti ust. § 177 odst. 1 o. s. ř. stanoví také delší lhůtu pro rozhodnutí soudu a výslovně upravuje kratší lhůtu pro přípravu účastníků k nařízenému jednání, se kterým tedy evidentně počítá. Nestanoví-li tedy ust. § 177 odst. 2 o. s. ř., že jednání není třeba nařizovat, je třeba vycházet z ust. § 115 odst. 1 o. s. ř., dle kterého je třeba k projednání věci samé jednání nařídit, případně z ust. § 115a o. s. ř., dle kterého není třeba jednání nařizovat pouze v případě, lze-li rozhodnout i na základě účastníky předložených listinných důkazů a účastníci se práva účasti na projednání věci vzdali, popřípadě s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili. Soud prvního stupně však, aniž by zjišťoval stanovisko obou účastníků ohledně možnosti rozhodnout o podané žalobě bez nařízení jednání, v posuzované věci jednání nenařídil a o věci bez nařízení jednání rozhodl.
15. Shrne-li tedy odvolací soud své dosavadní závěry, pak soud prvního stupně svým nesprávným postupem před vydáním napadeného usnesení odňal žalované možnost před soudem prvního stupně jednat, čímž řízení zatížil takovou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, přičemž za odvolacího řízení náprava zjednána být nemohla, neboť v opačném případě by odvolací soud vystupoval při svém rozhodování v souvislosti s posouzením námitek uplatněných ze strany žalované v postavení soudu prvního stupně.
16. Vedle toho lze souhlasit se žalovanou rovněž v tom směru, že požadavek uplatněný žalobci na rozhodnutí soudu v jejích žalobě není určitý, byť požadavek na uložení povinnosti „zdržet se provádění stavby“ bytového domu ze strany žalované vyjadřuje dle odvolacího soudu jinými slovy povinnost k „zákazu provádění stavby“ výslovně uvedenou v ust. § 177 odst. 2 o. s. ř., a to zejména v souvislosti s jejím požadavkem na obnovení předchozího stavu, pokud je obnova tohoto předchozího stavu vyjadřována tak, že „žalovaná je povinna opravit (zhotovit novou) štitovou zeď budovy, která je součástí pozemku žalobců p. č. [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE]“. Odvolací soud přitom souhlasí se žalovanou, že z takto formulované povinnosti nelze jednoznačně seznat,

jaká povinnost je žalované ukládána, neboť opravu štitové zdi a zhotovení nové štitové zdi nelze považovat za totožné činnosti, a jejich současné uvedení činí ukládanou povinnost skutečně neurčitou, tedy obsahově nesrozumitelnou. Pokud je současně uloženo povinnosti zdržet se provádění stavby, resp. zákaz provádění stavby, vázáno na uvedení v předešlý stav, kdy ale uvedení v předešlý stav je vymezeno neurčitě, trpí neurčitostí celý žalobní požadavek. Je proto třeba přisvědčit žalované, že soud prvního stupně se měl pokusit tuto neurčitost žalobního požadavku žalobců odstranit postupem dle ust. § 43 o. s. ř., a pokud tak neučinil a neurčitý žalobní požadavek převzal do výroku svého rozhodnutí, rovněž pochybil. I toto pochybení soudu prvního stupně je pak důvodem, pro který je nutné rozhodnutí soudu prvního stupně zrušit, neboť náprava tohoto pochybení odvolacím soudem rovněž zjednána být v rámci odvolacího řízení nemohla.

17. Vedle toho je třeba přisvědčit žalované rovněž v tom směru, že soud prvního stupně nehodnotil naplnění předpokladů uvedených v ust. § 1004 odst. 1 o. z., ačkoli v rovině hmotněprávní bylo třeba provést posouzení podané žaloby i podle ust. § 1004 o. z. a nikoli jen podle ust. § 1003 o. z., jak je užil soud prvního stupně, a tedy se nezabýval tím, zda možnosti vyhovění žalobě nebrání to, že žalobci ve správním řízení, jehož byly účastníky, neuplatnili své námitky k žádosti o povolení stavby žalované. Je tudíž rovněž pravdou, že posouzení ze strany soudu prvního stupně je neúplné, a to samozřejmě i potud, že soud prvního stupně, nedal-li možnost žalované se ve věci vyjádřit, nemohl přihlídnout ani k její obraně a jí navrženým důkazům, a tedy ve světle jejích tvrzení a navržených důkazů skutkový stav vůbec nehodnotil. Rovněž tento postup soudu prvního stupně nelze považovat za správný, a tudíž jeho rozhodnutí nelze považovat ani z pohledu hmotněprávního (minimálně prozatím) za věcně správné.
18. Pokud se jedná o opravné usnesení soudu prvního stupně ze dne 13. 5. 2019, pak toto usnesení musí sdílet stejný osud jako usnesení opravované, přičemž lze snad ještě vyjádřit pochybnost v tom směru, zda v případě opominutí uvedení lhůty k plnění ve výrokové části usnesení ze dne 23. 4. 2019 mělo být skutečně postupováno ve smyslu ust. § 164 o. s. ř.
19. Veden výše uvedenými úvahami tedy odvolací soud postupem dle ust. § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. obě napadená usnesení soudu prvního stupně zrušil a věc postupem dle ust. § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
20. V tomto dalším řízení soud prvního stupně předně vyzve žalobce k odstranění vad jimi podané žaloby týkajících se určitosti jimi uplatněného žalobního požadavku. V závislosti na tom, zda k opravě žalobního požadavku žalobců dojde či nikoli, bude dále v řízení postupovat. V případě provedení opravy žalobního požadavku ze strany žalobců tedy zejména žalobu, včetně její opravy, doručí do vlastních rukou žalované, k projednání věci dále nařídí jednání, ke kterému všechny účastníky předvolá, při kterém provede účastníky navržené dokazování a na jeho podkladě pak přijme odpovídající skutková zjištění a závěry, ve světle kterých podanou žalobu posoudí i ve smyslu ust. § 1004 o. z. a uzavře, zda vůbec, případně v jakém rozsahu, je možno požadavek žalobců uplatněný touto žalobou považovat za důvodný.
21. V té souvislosti si soud prvního stupně ujasní, zda se v poměrech posuzované věci žalobci vůbec mohou vedle zákazu provádění stavby domáhat také obnovení předešlého stavu způsobem, kterým tak činí, a zda jejich požadavek na opravu, resp. zhotovení nové štitové zdi jejich budovy, nesměruje již k náhradě újmy vzniklé rušením držby, o které však ve smyslu ust. § 179 o. s. ř. v řízení o žalobě z rušené držby rozhodnout nelze. Zde poukazuje odvolací soud také na ust. § 2951 odst. 1 o. z., podle kterého se škoda nahrazuje uvedením do předešlého stavu, a pouze není-li to dobře možné, anebo žádá-li to poškozený, hradí se škoda v penězích. V posuzované věci je tudíž třeba odlišit, zda žalobci ve skutečnosti požadavkem na uvedení do předešlého stavu nežádají nahradit škodu, která jim prostřednictvím jednání žalované již vznikla, což by však v řízení o žalobě z rušené držby ve smyslu ust. § 179 o. s. ř. nebylo přípustné. Dále je třeba také ve světle tvrzení žalované a jí předkládaných důkazů pečlivě posoudit, zda jsou žalobci skutečně

provedením stavby (stále ještě) ohrožení nebo hrozí omezení jejich vlastnického práva, případně zda již nedošlo jednáním žalované ke vzniku škody na jejich majetku, náhrada které by měla být řešena jinak než žalobou z rušené držby.

22. V novém rozhodnutí o věci rozhodne soud prvního stupně rovněž o náhradě nákladů tohoto odvolacího řízení (§ 224 odst. 3 o. s. ř.).
23. Zcela závěrem apeluje ještě odvolací soud na účastníky, aby se věc pokusili vyřešit smírně či mimosoudně, neboť právě takové řešení by pro účastníky mohlo být nejpřínosnějším. Účastníci by se tedy měli pokusit nalézt takové řešení, kterým by byl odstraněn závadový stav, který zde v důsledku provádění stavby žalovanou na budově ve vlastnictví žalobců vznikl, a to způsobem, který by nastalé situaci odpovídal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Plzeň 18. června 2019

JUDr. Jana Šalomounová v. r.
předsedkyně senátu